

Dorel SCHOR

SCHIȚE UMORISTICE (110) – POVESTE NETERMINATĂ

Dacă o să-mi spuneți că nu l-ați văzut de foarte multă vreme pe Irmiahu arhivarul, o să vă cred. Nici eu nu l-am văzut de o sută de ani... S-a întâmplat cu el o poveste întreagă, dar mai bine să vă relatez faptele una câte una.

Irmiahu ăsta era un om modest, avea o slujbă modestă și ducea o viață modestă, cu o nevastă modestă, în modestul nostru cartier. Adică așa ca mine sau ca dumneata și atâția alții. Până într-o zi când a primit o moștenire din Belgia sau din America de sud, treaba nu are nici o importanță, pentru că nu monedă sau hârtii de valoare a primit Irmiahu, ci două tablouri în ulei. Avocatul sau executorul testamentar, sau cine se ocupă de treburile astea, i le-a împachetat frumos, le-a expediat par avion și arhivarul nostru a primit o hârtie prin care era invitat să vină să-și ridice marfa și certificatele de garanție.

Sigur că perechea n-a sărit în sus de bucurie, după ce că din toată moștenirea s-a ales cu atâta lucru, dar când s-au uitat la asigurarea care însoțea certificatele, au rămas tuț: tablourile alea nu că valorau o avere, valorau chiar două averi! Numai ramele, niște chestii de epocă, erau mai prețioase decât o expoziție de pictură modernă. Pe scurt, au venit cu moștenirea acasă, au căutat un loc potrivit în salon și le-au fixat pe perete, puteați să vedeți ce tablouri frumoase, un nud absolut în pielea goală, cu o femeie destul de grasuță, dar simpatică și un portret de bătrân, dar ce portret, ce ochi, ce expresie teribilă... Capodopere!

Dacă credeți că cu asta s-a terminat, greșiți. A venit o vecină, nu are importanță cine, să zicem că madam Brodiciche din Odesa, și după ce a lăudat tablourile, a aruncat o părere:

- Niște splendori, dragă, păcat că nu aveți un salon pe măsură!

Atât i-a trebuit doamnei gazdă. Nu s-a lăsat până n-au cumpărat un salon de epocă, o măsuță stil cu picioare din alea crăcănate, un scrin și niște fotolii. Cine s-ar fi gândit că niște vechituri recondiționate costă mai mult decât o mobilă nouă, sănătoasă, modernă? După aia, altcineva, de pildă madam Gurnișt, lăudând tablourile și salonul, s-a exprimat cu un regret indescriptibil că nu se potrivesc cu covoarele și cu perdelele. Trebuie să adaug că avea dreptate? Chiar nu se potriveau. Așa că soția lui Irmiahu l-a lămurit să

cumpere covoare scumpe și draperii plușate. Mai rămânea de schimbat lustra, de procurat o statueta și un vas chinezesc...Cam atât.

Cam atât? Altcineva, să zicem că domnul Ghezuntertoit, a avut o altă părere. În primul rând, el era expert, cunoscător în materie, om umblat. A privit tablourile în tăcere, s-a apropiat, s-a îndepărtat și într-un târziu a oftat:

- Nu se valorifică... Păcat!

- Cum adică? s-a interesat Irmiahu.

- Tablourile pierd din ansamblu și din particular pentru că lumina e nepotrivită și cadrul prea strâmt. V-ar trebui un spațiu mult mai mare, un perete de sticlă, o lumină oblică... Pe scurt, o vilă! Să ai așa o comoară în casă și să stai la bloc în trei camere, vă rog să mă iertați, dar...

După plecarea lui, soția l-a privit pe Irmiahu decisiv. Irmiahu a înfruntat-o pentru prima oară și a rostit calm:

- Până aici! Să nu mai aud nici un cuvânt că le dau foc.

- Ești nebun? l-a luat în primire soția nemiloasă. Numai un provincial și un mic burghez ca tine, un neisprăvit, poate judeca astfel. Ai ocazia unică să pătrunzi în lumea mare și mai stai pe gânduri? N-am să-ți iert toată viața, dacă...

Așa că peste câteva luni perechea s-a mutat într-un cartier exclusiv, într-o vilă închiriată (până una alta) în care cele două capodopere se valorifică pe deplin. Cu vecinii cei noi abia dacă se salută, e o lume distantă, care călătorește în mașini mari, elegante. Cu vecinii cei vechi, adică cu noi, n-au cum să se vadă. Doamna Irmiahu a făcut o depresie, el așteaptă să-i treacă, ca să dea divorț...Păcat! Chestiile astea costă teribil de mult, inclusiv divorțul.

Dorel SCHOR
Tel Aviv, Israel
21 aprilie 2017